

בש"פ 4221/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 4221/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ד' בתמוז התשע"ה (21.6.2015)

בשם המבקשת: עו"ד קרן רוט
בשם המשיב: עו"ד יאיר נדשי

החלטה

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בגדרה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מיום 28.6.2015, או עד למתן פסק דין בעניינו בתפ"ח 60159-09-14 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

כתב האישום

1. ביום 28.9.2014 הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירות של אינוס לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) לחוק בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, בחודש מאי 2014 הפגישה אמה של המתלוננת (להלן: האם) בין המשיב לבין המתלוננת, ילידת 1998, וסיפרה לשניים כי המשיב הוא אביה של המתלוננת. המשיב סרב להכיר במתלוננת כבתו, אך עם זאת החל לבקרה מספר פעמים בשבוע בביתה ולקנות לה מתנות, כאשר היא הייתה מכנה אותו "אבא". לאחר שנודע לאם כי באחד מביקוריו של המשיב הוא נישק את המתלוננת על פיה, אסרו האם ואישה על המשיב לבקר את המתלוננת בתוך ביתם והתירו להם להיפגש רק במרפסת מחוץ לבית. באחד מביקוריו המשיב, הוא נכנס ללא רשות לחדרה של המתלוננת, אשר ישנה במיטתה עם חברתה, קטינה גם היא. המשיב החל לנשק את המתלוננת בפיה ובפניה, מישש שדיה מתחת לבגדיה, הוריד את תחתוניה וליטף באצבעו את איבר מינה בלא הסכמתה.

בליל ה-6.7.2014 הציע המשיב למתלוננת שתבוא לביתו. המתלוננת, שביקשה לעזוב את בית האם ולעבור לגור עם המשיב בסברה כי הוא אביה, נענתה להזמנתו. לאחר שהגיעו השניים לביתו של המשיב, דחף המשיב את המתלוננת על מיטתו, התפשט מבגדיו והפשיט בכוח את המתלוננת מבגדיה. המשיב נשכב על המתלוננת והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה עד שבא על סיפוקו. בהמשך, ליקק המשיב את איבר מינה של המתלוננת, הפך את המתלוננת על בטנה והחדיר בכוח את איבר מינו אל פי-הטבעת של המתלוננת ללא הסכמתה, תוך שהוא חוסם את פיה על-מנת שלא תשמענה צעקותיה. בסמוך לאחר מכן, איים המשיב על המתלוננת שיצלם אותה בעירום ויפיץ את התמונות במידה ולא תענה לדרישותיו המיניות. בהמשך, בימים 11.7.2014 ו-13.7.2014, בשלוש הזדמנויות נוספות, הפשיט המשיב את המתלוננת בכוח והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת.

הליכי המעצר וההליך העיקרי

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון שנערך בבקשה ביום 6.10.2014 הסכים בא-כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי עוצמתן מוחלטת באופן שאין בו די כדי להצדיק את מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. ביום 7.10.2014 קיבל בית המשפט את בקשת המדינה והורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים (מ"ת 60200-09-14, כב' השופטת ר' בש). נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, כמו גם עילת מעצר הנובעת מחזקת מסוכנות סטטוטורית ומן החשש לשיבוש הליכי משפט תוך ניסיון להשפיע על המתלוננת, כאשר אילו מתחזקות לרקע עברו הפלילי המכביד של המשיב. עוד נקבע, כי בנסיבות, אין מקום להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, שכן בא-כוחו של האחרון הבהיר שאינו יכול להציע חלופת מעצר מתאימה. בצד זאת נקבע, כי ככל שיהיה בידי המשיב להציע חלופה, יהיה באפשרותו להגיש בקשה לעיון חוזר על החלטה זו.

3. אשר להליך העיקרי - ביום 6.10.2014 התקיימה ישיבת הקראה של כתב האישום, במסגרתה כפר המשיב במיוחס לו. ישיבות שהיו קבועות לשמיעת הראיות בתיק נדחו מעת לעת, בעיקר בשל עיכוב בהעברת תיקה האישי של

המתלוננת מהמעון בו היא שוהה לעיונם של המדינה ובא-כוח המשיב. עד כה נשמעה עדותה של המתלוננת במשך שלוש ישיבות הוכחות, לרבות באמצעות טלוויזיה במעגל סגור. נכון לעת הזו קבוע מועד נוסף להמשך שמיעת הראיות ביום 8.7.2015.

הבקשה

4. המבקשת טוענת כי מעשי המשיב ונסיבות ביצועם מעידים על המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור כולו ולמתלוננת בפרט, כאשר הלה ניצל את האמון שנתנה בו המתלוננת כדי לבצע בה מעשים מיניים שלוו באלימות ואכזריות. נטען, כי עברו הפלילי המכביד של המשיב מהווה עדות נוספת לאופיו האלים ולמסוכנותו. המבקשת מוסיפה וטוענת כי מתקיים גם חשש לשיבוש הליכי משפט, שכן חלק מן העדים בתיק, וביניהם אמה של המתלוננת וחברתה, טרם העידו, כאשר נוכח העונש הצפוי לו במידה ויורשע – קיים גם חשש להימלטות מן הדין. לבסוף נטען כי כעת, משהוסדרה העברת חומרי החקירה שביקשה ההגנה, דומה כי ההליך יתנהל ויתקדם בקצב ראוי.

בדיון בבקשה טען בא-כוח המשיב כי עדותה של המתלוננת, כמו גם חומרים שנתקבלו בעניינה מן המעון בו היא מצויה, מצביעים על כרסום ממשי בראיות להוכחת אשמו של המשיב שכן גרסת המתלוננת נמצאה בעייתית. עוד נטען, כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא מסוכנות קונקרטיה כלפי המתלוננת בלבד, ויש בעובדה שהמתלוננת נמצאת כיום במעון נעול כדי להפחיתה במידה משמעותית. בהקשר זה אף הובהר, כי גם החשש לשיבוש הליכי משפט היה ספציפי לעדותה של המתלוננת, וכעת משהסתיימה עדותה, אינו קיים עוד. באשר להתקדמות ההליך העיקרי נטען, כי התיק רחוק מלהסתיים ויש בכך כדי להטות את נקודת האיזון לטובת שחרורו של המשיב. בשלב זה קבועה ישיבת הוכחות אחת בלבד שבמהלכה לא ניתן יהיה לסיים את פרשת התביעה, וספק רב אם ההליך יסתיים במהלך הארכה המתבקשת.

דיון והכרעה

5. אקדים ואומר, כי במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, ככלל, אין מקום לדון בטענת המשיב לעניין עצמתן של הראיות לכאורה בעניינו. ככל שסבור המשיב כי חל כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית בעקבות עדות המתלוננת ונוכח חומרים נוספים שהתקבלו בתיק, כרסום המצדיק בחינה מחודשת של ההחלטה הראשונית לעצרו עד לתום ההליכים, שמורה לו הזכות לפנות בבקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52(א) לחוק המעצרים. לפיכך, נקודת המוצא לצורך ההכרעה בבקשה שלפני תהא קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום (ראו, למשל: בש"פ 3421/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (18.5.2014); בש"פ 6777/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 11 (14.10.2014), והאסמכתאות הנזכרות שם).

6. אשר לבקשה גופה – לאחר העיון בבקשה ושמיעת טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דינה להתקבל. כידוע, בבואו לדון בבקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים, על בית המשפט לאזן בין הערך בדבר חירותו של הנאשם, אשר טרם הורשע בדיון, לבין ההגנה על שלום הציבור וניהול תקין של הליכי משפט (ראו, למשל: בש"פ 6764/14 מדינת ישראל נ' אלסראיעה, פסקה 9 (23.10.2014), והאסמכתאות הנזכרות שם). יישום האמור במקרה

שלפני מטה את הכף לעבר הותרת המשיב במעצר, שכן בנסיבות המקרה, ואף שחלפו תשעה חודשים מיום מעצרו של המשיב, גובר השיקול שעניינו בצורך להגן על שלום הציבור בכללותו ועל שלום המתלוננת בפרט.

המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיב נלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו - המשיב ניצל את תמימותה של המתלוננת ואת האמון שנתנה בו עקב הנסיבות המיוחדות שנוצרו על-מנת לבצע בה מעשים מיניים תוך שימוש ב אלימות ואיומים. מסוכנות זו מתעצמת נוכח עברו הפלילי המכביד עד מאוד של המשיב - כאשר לחובתו 12 הרשעות בעבירות רכוש, אלימות וסמים, ובהתחשב בכך שהלה ריצה במצטבר כעשר שנים בין כתלי הכלא והמעשים המיוחסים לו במקרה הנוכחי בוצעו כחודשיים בלבד לאחר ששחרר ממאסר שנגזר עליו בגין עבירות אחרות שבוצעו. התנהלותו של המשיב מלמדת כי העונשים הכבדים שהושתו עליו בגדר הליכים קודמים שהתקיימו בעניינו לא הצליחו להרתיעו מלשוב לדפוסיו העברייניים והפליליים, ועל כן מתעורר קושי ממשי ובלתי מבוטל לתת בו אמון לצורך בחינת שחרורו לחלופת מעצר.

אמנם, ההליך העיקרי בעניינו של המשיב התנהל בתחילה בעצלותיים, וזאת עקב סיבות שאינן תלויות בו, אך דומני כי עתה, משהסתיימה עדותה של המתלוננת, ניתן לצפות שהמשפט יתנהל בקצב ראוי. מכל מקום יצוין, כי אף אם לא יסתיים ההליך בתקופת ההארכה המבוקשת, אין מדובר בצפי זמנים שיש בו כשלעצמו כדי לשנות את נקודת האיזון בעניינו של המשיב ולהטות את הכף לשחרורו, נוכח האמור. יוזכר גם כי על אף שניתנה למשיב האפשרות לבקש מבית משפט קמא להורות על הגשת תסקיר במקרה בו יעלה בידו לאתר חלופת מעצר אפשרית, הוא לא עשה כן. מכאן שגם אם היה מקום לשיקול שחרור, נראה כי אין התכנות מעשית לאופציה זו, שהרי ברור שכל שחרור חייב להיעשות, ככל שיוחלט עליו, לחלופה הדוקה. לפיכך, שוכנעתי כי נכון לעת הזו גובר משקלם של השיקולים התומכים בקבלת הבקשה על משקל השיקולים הנגדיים. מעצרו של המשיב נדרש מחמת מסוכנותו הגבוהה עד מאד ואין בחלוף הזמן מאז הגשת כתב האישום כדי להקהות מעוצמת שיקול זה.

7. אשר על כן, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב יוארך בתשעים ימים נוספים החל מיום 28.6.2015 או עד למתן פסק הדין בעניינו בתפ"ח 60159-09-14 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ה' בתמוז התשע"ה (22.6.2015).

ש ו פ ט